

Cô Hạnh

Thật sự đã có một người đặc biệt xuất hiện trong hơn mười năm qua trong cuộc đời tôi. Càng đặc biệt hơn khi người đó không phải là người thân trong gia đình, cũng chẳng phải là bạn bè thân thiết. Đối với tôi, điều đó còn quan trọng và kinh khủng hơn nếu những người đặc biệt này chưa từng là người thân trong gia đình hoặc bạn bè cùng lứa tuổi với tôi. Đó chính là Cô Hạnh người đã có hơn 10 năm làm cố vấn tại Thiếu Nhi Thánh Thể. Cô ấy đã dạy tôi những nguyên tắc mà tôi vẫn giữ cho đến ngày nay và giúp tôi phát triển những mối quan hệ tuyệt vời trong những năm học tập tại Thiếu Nhi Thánh Thể.

Phải thừa nhận rằng Thiếu Nhi Thánh Thể chưa bao giờ là chương trình tôi yêu thích. Nhưng chính với những người như Cô Hạnh, tôi mới ở lại vì những người như cô ấy đã ảnh hưởng đến tôi để trở thành con người như ngày hôm nay. Cô Hạnh là giáo viên dạy lớp Việt Ngữ của tôi và hàng năm đều theo lớp tôi lên cấp lớp tiếp theo để dạy chúng tôi. Đó chắc chắn không phải là một lớp học theo đúng nghĩa lớp học, vì điểm cuối kỳ của bạn không thực sự có ý nghĩa nhiều ngay cả khi bạn trượt và hầu hết chúng tôi chắc chắn sẽ không tham gia theo cách đó. Tuy nhiên, tôi luôn cố gắng hết mình trong những buổi học đó. Tôi không giỏi tiếng Việt chút nào, không và nếu bạn hỏi tôi tại sao tôi lại cố gắng đến vậy trong những lớp học đó thì thực sự tôi sẽ không có lý do chính đáng nào cả. Nhưng Cô Hạnh tôn trọng điều đó và càng thúc đẩy tôi làm những công việc về tiếng Việt Nam đó chăm chỉ hơn. Cuối cùng, Chủ nhật không bao giờ thực sự là một ngày nghỉ nữa mà tôi phải than vãn về việc phải đi học nữa. Tôi chưa bao giờ thực sự nghĩ nhiều về điều này cho đến tận bây giờ, nhưng ngẫm lại thì điều này có ý nghĩa rất lớn về lý do tại sao hiện tại tôi rất tích cực tham gia các hoạt động ngoại khóa. Giống như tôi đã học tập chăm chỉ trong một lớp học đòi hỏi thời gian ngoài giờ học, tôi đã làm việc

chăm chỉ để tham gia và thậm chí dẫn dắt các câu lạc bộ sau và trước giờ học. Cho đến hôm nay, tôi đến trường rất sớm (tôi thức dậy lúc 6 giờ và ngủ lúc 9 giờ) đôi khi chỉ để tự mình chạy và về rất muộn mỗi ngày theo ý muốn của mình. Và bây giờ, nếu tôi có lý do gì để giải thích tại sao tôi làm điều đó thì có lẽ là vì tôi đã được Cô Hạnh dạy và thúc đẩy phải nỗ lực hết mình trong mọi việc.

Tôi đặc biệt quen biết Cô Hạnh ngay từ những năm đầu học tập tại Thiếu Nhi Thánh Thể, chủ yếu vì tôi là bạn của con trai cô ấy tên là Andrew. Cô Hạnh thường mời tôi đi chơi và thường cho chúng tôi học tập cùng nhau. Và chúng tôi vẫn là bạn tốt cho đến ngày nay và anh ấy từng là người bạn duy nhất của tôi trong Thiếu Nhi Thánh Thể. Anh ấy là một trong những người đặc biệt trong cuộc đời tôi, người đã ảnh hưởng đến tôi và giúp tôi những thói quen tốt trong 10 năm qua. Và Cô Hạnh cũng đã giữ mọi người ở cùng một lớp suốt 10 năm qua. Không còn nghi ngờ gì nữa, bất kỳ người bạn cùng lớp nào cũng coi nhau như gia đình thứ hai. Và như cô ấy đã làm với tôi và Andrew, cô ấy luôn mời họ đến nhà anh ấy để chúng tôi gặp gỡ và củng cố tình bạn của chúng tôi. Và tôi tin chắc rằng sang năm sau, đây sẽ là nhóm bạn lớn nhất ở lại để trở thành Hiệp Sĩ trong Thiếu Nhi Thánh Thể.

Dù tôi chỉ gặp cô ấy mỗi tuần một lần hay không và dù cô ấy là gia đình, bạn bè hay không thì Cô Hạnh vẫn là người có ảnh hưởng lớn trong cuộc đời tôi và có ảnh hưởng rất lớn đến việc Thiếu Nhi Thánh Thể trở thành như thế nào đối với tôi. Lớp học của cô ấy là ngày Chủ nhật được xác định đối với tôi là ngày không được bào chữa và bây giờ hàng ngày là những ngày tôi tránh cố gắng viện những lý do tương tự để không làm việc chăm chỉ.